

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§.12. Supponit Christus quod dicat veritatem tam ex eo, quod ante probauerat quam ex eo quod sequitur ex illo quod modo confirmat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53104](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53104)

temerarium, qui capiendū igni aptus sit eius ardor illum apprehendit accessit, & consumit: Porro si in fontem ceciderit pellucidum, ilico virtus eius & ardor deperit atque praefatus extinguitur, Christo non nocent maledicæ Pharisæorum linguæ: cum enim nullum esset in eo peccatum, illum non poterant de peccato convincere. Dixerat illis, quod filij essent diaboli, & eorum hæc essent desideria perficiendi ea quæ diabolus illis suggererat: Sparsit illi de Christo, quod seduciosus esset & peccator, populumque deciperet: Quibus Christus: Eio agite non solum audiatu tonitru, non satis sit accusare; ad rationem procedamus. Vos proditores tubibus comparo, quæ tonatis, tubique derogatis, & quæ eumque vobis in buccam vehunt, vestra in me effudit iniquitas: videamus an vel vestigium vllum sit rationis, quod convincat. *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Nullum vos habetis contra me verum ego in vos prodico: nam in tono, & tonitrua mea radiis ac luce locantur: hoc quod dixit Habacuc iuxta lectionem, quam sequitur D. Gregor. *Sagitta tua in luce.* Hoc quod dico luce illustratur rationi, vobisque clare probauro, filios omnes vos esse diaboli. De hoc Pharisæos Christus hoc in Evangelio conuincit, vt modo dicendum.

§. 12. *Supponit Christus quod dicat veritatem tam ex eo, quod ante probauerat quam ex eo quod sequitur ex illo quod modo confirmat.*

I. *S* I veritatem dico vobis, quare non creditis **I.** *S* *mba.* Ostendit illis Christus quod magno crimine rei tenerentur q. d. intremus in iudicium, si quando per mundum clarissimi lucis solis radij dispersi respicent vos tamen illos minime videatis: indubium est, defectum hic reperi, sed hic nequaquam in hoc est. Illa etenim iurissima est, nullaque in ea defectum potest inuenire vestris igitur oculis est imputandus. Hoc argumentum firmat Spiritus Sanctus in eo quod continet *Aegypti* s. Tota terra purissima solis luce perfundeatur, & si illam non videbant *Aegyptij* igitur in oculis eorum obcuritas erat & tenebræ & nequaquam in luce: *Omnis orbis terrarum limpido illuminabatur lumine, & c.* *Solis autem illis superposita erat gravis nox.* Sol sum ego: radios etenim lucis ac eo claros enibro, vt etiam illi qui sine oculis nati sunt, illos videant. Tanta est eorum puritas, vt nec atomum

proferte possitis, quo vel maculentur vel oblectentur, & cum vos tales sitis, illos minime videtis. igitur in vobis defectus est, vestraque hoc culpa adscribendum.

Verum, Domine mi salua reuerentia, non illos ex ratione redarguis: tibi namque obiciunt suppositum tuum esse probandum, nepe quod si ponat illos doceas veritatem. Hoc enim frequentis in ore habent, quod nedum non dicas veritatem, sed te accusant vt impostore, & turbæ seductorem, sic multos audio conquerentes. *Sed ut turbas.* Et quando postmodum Pilato libellum obtulerunt supplicem hoc te nomine compellat. *Sed ut ille.* Quid hic D. Augu. *Hoc appellatur nomine Dominus Iesus ad solatium seruorum suorum, quando dicitur sanctores.* Si hoc tibi exprobrant, hoc quod principaliter videtur à te esse probandum est, quod veritatem dicas, & hoc non confirmas, sed supponis: *Si veritatem dico vobis & hæc tibi negant suppositionem.* Ad hoc primo respondetur: quod iam Christus Dominus hoc illis saepe testatus fuerat in variis cum illis occasionibus: vnde sciebat, quod suppositum illud nequaquam illi negarent, sicut nec illi negarent.

Aliquoties illum, conuenerunt disputandi gratia, eiusque euerendi doctrinam & semper turbore confusi discesserunt. Quando in Synagoga in eum Princeps Synagoga, totaque Doctorum mala colluies, vt cum eo disputarent & probare conati sunt opus illud, vt pote in die festo esse illicitum Dominus autem ita cunctos euidenter conuincit, vt erratici abierint conuisione non minima perierunt, in totius populi Synagoga, qui voce elata opera eius verbaque declamauit: *Erubescerant omnes aduersarij eius, & omnis populus gaudebat in vniuersis, quo gloriæ fiebant ab eo.* Dum alias in templo decet, omnes in eum insurgunt Principes Sacerdotum, totaque Doctorum vniuersitas, quibus se conuictos adiungebant seniores populi. Et hoc quod noster textus habet: *Conuenerunt Græci legit: Adorti sunt: omnes illum aggrediuntur infirmi & auctoritate pollentes, & Christus solus ac pauper adstabat, eum igitur & redarguunt studentique probare non benefactum, quod ipse factabat sed ad vnum verbum, quod illis proposuit, obmutuerunt omnes: nesciū qua parte tuti euaderent.*

Ut vident quod eum nequeant aperto Marte superare, traditiones moliti sunt, & technas, more vulpium; quocirca Principes Pharisæorum ad illum

II. *Christus supponit* vt verum quod veritatem dixerit. *Matth. 27. In Ps. 63.*

III. *Quia sepe, sed ultra conati sunt refellere doctrinam.*

Luce. 16. 13.

illum miserunt quosdam adiunctis Herodianis, ut eum caperent in verbo, & dolosa irretirent interrogazione: An licitum esset illis, qui Dei populus erant libertinus, terreno subiacere Cæsari, soluendo vectigal: hic laqueus est inenitabilis, aiebāt illi, in quamcumque se veræ partem, in illum incidet: vel Cæsarem offendet, si partem propugnet negativam, vel populum, si affirmatiuam: doctrina autem, qua respondit illis, adeo fuit excellens, ut nihil opponere potnerint & obmutuerint. Et non potuerunt verbum eius reprehendere coram plebe & mirati in responso eius tacuerunt. Confusus eis & abeuntibus, accesserunt Sadducei, quæstiones proponentes suo iudicio, inexplicabilem, qua omnem eius doctrinam eludere præsumperunt, quam de resurrectione propagabat. Verum tamen tanta claritate eorum conuicit errorem, tantumque diuina eius respicuit sapientia, ut teste Dno Luca Euang. Scribæ, Doctores, & Sacerdotes eadem conuicti veritate, publicè faterentur. Magister bene dixisti: & amplius non audebant illum quidquam interrogare. Quamuis autem hoc ea dixerint tempestate: confestim tamen maistia superbissimi eius conuicti labefactate doctrinam, conuenerunt in vnum omnes sapientia illustrissimi & mente subdola artuentes ceperunt cum illo disputare circa Messiam genealogiam, tantaque illos Christus doctrina repulit, ut os omnibus obstruxerit, nec esset quis adeo temerarius, qui eum illo congruendi præsumeret, aut aliquā circa doctrinam eius dubiam mouere quæstionem. Et nemo poterat ei respondere verbum: neque ausus fuit quisquam ex illa die eum amplius interrogare. Itaque sicut illi peruersi nebulones in absentia Christi, eum calumniabantur, ut peccatorem & hoc quidem ita pertinaciter ut dicerent se hoc ex certa habere scientia. Nos scimus quia hic homo peccator est, tamen coram eo stabant elingues, nec quidquam eius operibus habebant opponendum; & dum illos interrogat: Quis ex vobis arguet me? peccator illi ipsi, qui sic pleno ore spargebant, quod peccator esset, non inueniebant quod illi peccatum opponerent. Ita quantum ad veritatem tam erat indubitatum quod illam doceret, ut coram illo nunc consilientes non illi auti id fuerint negare. Hoc virilo labrat plebs at iesta, mēdax, etenim in tua absentia, pica sunt loquaciores: te autem præsentē, vel alio qui respondeat illis, ut lapides obmutescunt.

Luc. 20. 14 Et non potuerunt verbum eius reprehendere coram plebe & mirati in responso eius tacuerunt. Confusus eis & abeuntibus, accesserunt Sadducei, quæstiones proponentes suo iudicio, inexplicabilem, qua omnem eius doctrinam eludere præsumperunt, quam de resurrectione propagabat. Verum tamen tanta claritate eorum conuicit errorem, tantumque diuina eius respicuit sapientia, ut teste Dno Luca Euang. Scribæ, Doctores, & Sacerdotes eadem conuicti veritate, publicè faterentur. Magister bene dixisti: & amplius non audebant illum quidquam interrogare. Quamuis autem hoc ea dixerint tempestate: confestim tamen maistia superbissimi eius conuicti labefactate doctrinam, conuenerunt in vnum omnes sapientia illustrissimi & mente subdola artuentes ceperunt cum illo disputare circa Messiam genealogiam, tantaque illos Christus doctrina repulit, ut os omnibus obstruxerit, nec esset quis adeo temerarius, qui eum illo congruendi præsumeret, aut aliquā circa doctrinam eius dubiam mouere quæstionem. Et nemo poterat ei respondere verbum: neque ausus fuit quisquam ex illa die eum amplius interrogare. Itaque sicut illi peruersi nebulones in absentia Christi, eum calumniabantur, ut peccatorem & hoc quidem ita pertinaciter ut dicerent se hoc ex certa habere scientia. Nos scimus quia hic homo peccator est, tamen coram eo stabant elingues, nec quidquam eius operibus habebant opponendum; & dum illos interrogat: Quis ex vobis arguet me? peccator illi ipsi, qui sic pleno ore spargebant, quod peccator esset, non inueniebant quod illi peccatum opponerent. Ita quantum ad veritatem tam erat indubitatum quod illam doceret, ut coram illo nunc consilientes non illi auti id fuerint negare. Hoc virilo labrat plebs at iesta, mēdax, etenim in tua absentia, pica sunt loquaciores: te autem præsentē, vel alio qui respondeat illis, ut lapides obmutescunt.

Luc. 20. 39 amplius non audebant illum quidquam interrogare. Quamuis autem hoc ea dixerint tempestate: confestim tamen maistia superbissimi eius conuicti labefactate doctrinam, conuenerunt in vnum omnes sapientia illustrissimi & mente subdola artuentes ceperunt cum illo disputare circa Messiam genealogiam, tantaque illos Christus doctrina repulit, ut os omnibus obstruxerit, nec esset quis adeo temerarius, qui eum illo congruendi præsumeret, aut aliquā circa doctrinam eius dubiam mouere quæstionem. Et nemo poterat ei respondere verbum: neque ausus fuit quisquam ex illa die eum amplius interrogare. Itaque sicut illi peruersi nebulones in absentia Christi, eum calumniabantur, ut peccatorem & hoc quidem ita pertinaciter ut dicerent se hoc ex certa habere scientia. Nos scimus quia hic homo peccator est, tamen coram eo stabant elingues, nec quidquam eius operibus habebant opponendum; & dum illos interrogat: Quis ex vobis arguet me? peccator illi ipsi, qui sic pleno ore spargebant, quod peccator esset, non inueniebant quod illi peccatum opponerent. Ita quantum ad veritatem tam erat indubitatum quod illam doceret, ut coram illo nunc consilientes non illi auti id fuerint negare. Hoc virilo labrat plebs at iesta, mēdax, etenim in tua absentia, pica sunt loquaciores: te autem præsentē, vel alio qui respondeat illis, ut lapides obmutescunt.

Mat. 22. 6 respondere verbum: neque ausus fuit quisquam ex illa die eum amplius interrogare. Itaque sicut illi peruersi nebulones in absentia Christi, eum calumniabantur, ut peccatorem & hoc quidem ita pertinaciter ut dicerent se hoc ex certa habere scientia. Nos scimus quia hic homo peccator est, tamen coram eo stabant elingues, nec quidquam eius operibus habebant opponendum; & dum illos interrogat: Quis ex vobis arguet me? peccator illi ipsi, qui sic pleno ore spargebant, quod peccator esset, non inueniebant quod illi peccatum opponerent. Ita quantum ad veritatem tam erat indubitatum quod illam doceret, ut coram illo nunc consilientes non illi auti id fuerint negare. Hoc virilo labrat plebs at iesta, mēdax, etenim in tua absentia, pica sunt loquaciores: te autem præsentē, vel alio qui respondeat illis, ut lapides obmutescunt.

Ioan. 9. 24 IV. Absente Christo multa criminabantur sed eo præsentē tacebant. Tales vidēo Davidis inimicos, qui à tergo cuncta eius damnabant opera, & mille in eum facinorosa blaterones obijcebant, tanta audacia ac

V. Tales vidēo Davidis inimicos, qui à tergo cuncta eius damnabant opera, & mille in eum facinorosa blaterones obijcebant, tanta audacia ac

peritina:ia, ut iuramento illa confirmarent, attamen in conspectu eius, qui verbum loqueretur, nullus erat, nec quietum calumniaretur: sed quidquid agebat cuncti deprædicabant. Qui Ps. 101. 3. laudabant me aduersum me iurabant. Eo ipso confirmatur, quod mendacia falsaque obijciant. Iudicavit illo satis conformiter doctrina Aristotelis legitimam veritatis imaginem esse puellam alta statura vnicò vultu, vnoque ore quo tantummodo loquatur. Mendacii verò mulierem esse mille laruis contectam, multis vultibus, & multiplici ore, quæ vultum vnum versus hanc, & alterum versus alteram deflectat partem & quæ quod hoc ore pronunciat, renouet altero. Propitius sit mihi Deus, in quantis hoc locis inuenimus.

Dico secundo: procedit Dominus prudentissimè, & neruosis ac conuincatentis rationibus: quia Bonitas ex eo quod iam ratum ostendit quod nullum & veritas sit in eo peccatum, patet manifestè, quod mendacium non loquatur: omne namque mendacium peccatum est. q. d. bonus ego sum & non est iniquitas in me: ergo veritatem dico: magnus etenim defectus esset proloqui mendacia. Sic se res habet, quod bonitas & veritas pari passu sic procedant, ut vna perfectè non inueniatur sine altera, & vna deficientē deficiat altera. Sic sunt vnanimes ut Spiritus sanctus habeat velut verba synonyma esse bonum & esse verum: bonum facere, & dicere veritatem. At Christus, qui facit veritatem venit ad lucem Dom. 1. 9. 1. 2. 3. mirò nonne melius dixisses qui facit bonum? Hoc ipsum intendo dicere cum enim sint bonitas & veritas, ita combinatæ: vnam nomine compello alterius: & illa phrasi multa sunt S. Scripturæ testimonia. Hinc est, quod in mundo tam modica sit veritas, quia tam modica reperitur bonitas, si bonitas discederet, & emigraret: pariter veritas de terra emigraret.

Hoc suo tempore moleste deplorabat David. 3. 1. Saluum me fac Deus: quoniam defecit sanctus. Heu Ps. 11. 1. Domine mi manum præbe subsidiariam: etenim VII. defecerunt Sardi, rix vel vni bono occurram, Deficiunt peruersis mundus repletur peccatoribus. Hæc sancti est doloris occasio Ieremias: Conuictum est cor Hier. 23. 9. motum in mēte mei, & contruenerunt ossa mea, Ecce. Quia adulteris repleta est terra.

Quid sperandum, si de domo tollantur fundamenta? De terra tolle sanctos, quid erit de mundo hoc lugebat Orzas. Male dixit & men. Oz. 4. 2. dactum, & homicidium, & furtum, & adulterium inuendauerunt: Ecce. Et sanguis sanguinem tetigit. Heu quanta calamitas, & quanto opere opus est, Domine

Domine mi, mo in hoc mudo praesidio. Etenim omnia peccatis sceleribusque permiscetur. Et quid o David, ex sanctoru sequitur defectu? *Diminuta sunt veritates a filij hominum. Vana locuti sunt unusquisque ad proximu suu.* Vix illa superest veritas. Imj lent omnia mendacia, fraudes, impostura, offedacula, vana cu proximo colloquia. *Vana.* Sumit metaphoram a nuce, quae adeo pulchra, & integra videtur, intus autē inanis est & vana: nihil enim ex eis quae cortex ille demonstrabat, intus inveniuntur. Quibus verbis homines sibi mutuo loquuntur? quae promissa? quae demonstrationes iquales apparentiae? dicere, quod alter viscera sua paratus sit effundere: & alter protestatur quod eius, cum quo loquitur, commodum desideret magis qua propriu. Hic conatur tibi persuadere quod no tanta, quanta illa erga bonu tuu feratis sollicitudine; sed nices sunt inanes & fraudulentae, mendaciu est, fictio est, proditio est, impostura est. *Vana locuti sunt unusquisque ad proximu suu.* Nobiliores audi suas proponentes rationes: quot sinistris laborant intentionibus? Optimates quot imposturis? Mercatores, quot fraudibus? Operarii quot petitiis? *Labia dolosa in corde.* In corde sua habent labia, ut inde fraudes educant, quos cor non movet, nisi ut proximum circumveniant. Quot mulieres a iuribus explosae? Quot operarii a fornicatoribus ad extremam detracti paupertatem? Quot gigantes delusi ab Aduocatis? Quot Principes excepti ab adulatoribus? Ab eo veritatem non expectes, in quo nulla residet bonitas. Quosila considerat Propheta Isaias ad nihil aliud vacantes, quam ad nequitas, & iniquitates, ex quo sequebatur ut quidquid dicerent, mendaciu esset, dolus, & impostura: *Manus vestra polluta sunt sanguine, & digiti vestri iniquitate: labia vestra locuta sunt mendacium, & lingua vestra iniquitatem fatuta.* De manibus adeo foddilis, ut sique ad dig, tos sanguine polluantur, quale obsecro tibi sperandum, nisi quod mendaciorum, doloim, & technarum sentina sit execranda?

VII. Ergo & veritas, & abundat mendacium.

Isa. 59. 3.

VIII. Antiquus mos faciendi contractus.

Notat D. Chr. ysofo. transactioim temporum sinceritate, quando bonitas sincera vigeat, quam securo passu in contractibus & maximi ponderis conventionibus veritas incedebat. Hoc agebat, eratque hic mors lapidem erigebant in signum, quod pars quaelibet suo staret fidelis firmaque contractui. Simile quid legimus in contractu quem Laban cum focero suo Iacob iniuit: ad illius enim confirmationem, notarios publicos non adsciverunt, non alias consperserunt tabulas, aliud nihil fecerunt quam quod lapidem Hieron. Bap, de Lanuz, Tom. III.

erexerunt. Sufficiebat, quando aliquid afferebatur lapis in testem: & haec erat stipulatio securissima. Etenim certum erat quod nullus verbo suo fallax esset defuturus. Modo notarij, rata, instrumenta, testes, non sufficiunt tot intricantur verba cavillat omnibus, & mendaciis, hic ad id, quod clarum est, perturbandum instrumenti ingenia. Possemus hic quo vndam nostrorum vicinorum expendere calamitatem quos in nostro saeculo vidimus, qui etiam in Dei veritate defecerunt, fidem intelligo; & illis columba illa divina audivit & calamitibus attritu sunt quas ob haresim patij sanguarum hac causa est; quod illis bonitas defecerit, quodque se omnigenis tradiderint iniquitatibus, in quibus hoc impletur Apostoli quod de quibusdam sui temporis scripsit, quod nempe: *Bonam conscientiam repellentes: circa fidem naufragaverunt.*

Ceterum ne superflue discursus hic extendatur, hoc solum adnotavero, binas in Prophetis nobis signati civitates Quarum una vocatur civitas veritatis, & altera mendacii. In civitatem veritatis quae causa est cur mendacium nequam ingrediatur nisi sanctitas & bonitas? Et in civitatem mendacii, quis ingressum prohibet veritati nisi malitia? loquitur Zacharias Propheta da civitate veritatis a Domino Deo fundanda, & ait: *Vocabitur Ierusalem civitas veritatis, & mons Domini exercituum, mons sanctificatus.* Loquitur de Sancta Ecclesia civitate Dei. Haec vocatur civitas Dei, haec proprio nomine inscribitur, *Civitas veritatis.* Eo quod hic secura tutaq; vigeat veritas quae ea de causa ab Apoll Paul. vocatur: *Domus Dei, columna, & fundamentum veritatis.* Ceterum adverte, quod praeterea dicitur etiam: *Mons sanctificatus.* Hebraei legunt *Mons sanctitatis.* Mons in quo sic constanter radicata floret veritas, ut nunquam in ea sit defutura, quia: *Mons est Domini exercituum:* hic Deus residet, hic spiritus eius sanctus qui illum vivificat, & sanctis legibus suis, ceremoniis ac sacrificiis Iariam retinamque conservat: etenim certum erat, quod civitas in qua floret veritas, civitas fundanda esset in omni sanctitate & bonitate.

Loquitur Propheta Nahum de civitate Niniue, & sub eius nomine de mundo, qua civitatem vocat sanguinu mendacii omnino referta. *Civitas sanguinu uniuersa mendacii.* Primo vocat illa civitate sanguinu: na intelligedo in sacra Scriptura per sanguines peccata, iuxta illud Davidis *Libera me de sanguinibus.* Idē est ac si dicat civitas iniquitatibus sceleribusq; sarcinata. Hinc illa continuo vocat: *Uniuersa mendacii.* Septuaginta scripse.

IX. Haec est civitas veritatis ex vita peruersa.

1 Tim. I. 19.

40

X. Dux civitates veritatis & mendacii. Zach. 8. 3.

1 Tim. 3. 15.

XI. Civitas sanguinum. Nahu. 3. 1.

Pf. 50. 16.

scripserunt *Vniuersa mendax*. Quod D. Hier. declarauit. *Tota plena mendacij*. Nihil aliud hic reperias nisi mendacia: nā manifestum erat quod eū plena iniquitatis regurgitaret, pariter & mendacis redundaret, & cum nulla esse bonitas, nec ulla futura esset veritas: talis enim mundus est, & talis vocari potest hæc ciuitas in qua vivimus, *Civitas sanguinum*. Quot caedes, quot homicidia, quantus effusus sanguis per plateas, & viasque defluens, quot impudicitie, quot rapinae, quot iniuriæ illarum iustitiarum, quot odia, quot factiones? Optime sequitur *vniuersa mendacij*. Plena fraudibus, referta periculis, non est qui non contemdat circumuolare proximum vicinumque suum illaqueate. Christus Dominus noster mons est sanctus, totus sanctus est ciuitas est veritatis & euidenter probat quod eam doceat, cum se sanctum esse ratificet.

§. 13. *Corruit in mundo veritas, sicut mulier Leuita in Gabaa, quam mali Christiani in honoriati.*

14

S *Veritas dico, quare non creditis mihi?* Hoc sine pereundis, optime magister, cur ubi dicenti veritatē, fidē non adhibeant? Ignoras Dñe quod potius eo ipso tibi nō credēt quod dixeris illis veritatem? Quid minus hoc in mundo veritate creditur? Mendacium utique passim recipitur, mendacio fides ab omnibus adhibetur. Est illa Prophete Isaie miranda sententia: Totū contempletur mundum, tantaque videt obrutū calamitate, vt in ea sanum nihil inueniat, in singulari autē ait, *Corruit veritas in plateis*. Quantum sapio historiam illam tangit lamemis dignam, quam omnibus suis ornatam circūstantibus enarrat Spiritus S. libro Iudicum capite decimo nono. Iuuenis quidam & opibus affatus diues Leuita, sibi in vxorē sumpsit puellam quandam vultus elegantia speciosam: Illamque voluit in regionem suam adducere: montem etenim incolabat Ephraim. Iter suum aggreditur, & cum illi sol occideret circa ciuitatem lebus, quæ postmodum dicta est Ierusalem; quam infideles incolabant Philistini: populus idololatra, sic seruus ei loquitur: Domine mi iam pariet, noctis nos obrui tenebris, hanc igitur ingrediamur, si placeat, ciuitatem, in qua cū vxore tua tutus requiescas. Nequaquam hoc fecero: respondet ille: non enim consultum mihi videtur, me ipsum vxorē, que meam populo confidete scelerato, idololatras, & infideles. Gressum duplicemus & ad ciui-

tatem Gabaa vicinam peruenit & Iudea: vult hic enim populus habitare fidelis. *Non ingrediar oppidum gentis alienæ, quæ non est de filiis Israel, sed transiibo vsque Gabaa, & cum illuc peruenero, manebimus in ea.* Transgreditur passificus iter & appellit in Gabaa, & sibi persuadens, quod humanius ab illis exciperetur, quam ab infidelibus lebus, illum exceperunt iuhumannis. Cum enim iam nox esset, cuiusque laudarent vxoris illius pulchritudinem, ostium non inuenit apertū, nec quempiam, qui suam in domum vxorem recipere dignaretur. Tandem hospitio excipitur a seniore quodam agricolæ verum tanta subitō feruente persecutio, vt coactus fuerit vir ille miseram producere vxorem, & publicè cunctis in plateis exponere. Bone Deus, quam inhonestè in illam exarserunt: dum enim eius singuli desiderant amplexum, mille mulierem contumelias & ignominias assecerunt: dum vultus illam in hanc partem, alter trahit in alteram in tantum vt dolenda contum in plateis mortua cerneret. *Ibi corruit* ait Spiritus S.

Ad illud *Corruit*: Alludit Prophetæ *Corruit veritas in plateis*: O veritas puella castissima, nobilissima, de semine Dei, filia Spiritus sancti legitima. *Veritas à quocumque dicitur*. (ait D. Ambrosius) *Spiritus sancto est* Sponsa Dei legitima qui sic illi se vnit, vt dicat: *Ego sum veritas*, formosa & munda, & sana tantumque cunctis eius sic placet formæ elegantia, vt adolescens ille sapiens dixerit: *Omnia terra veritatem inuocat, cœlum ipsam benedicit, & omnia opera mouentur, & tremunt eam, & non est eum ea quidquam iniquum.* In se considerata laudatur ab omnibus & extollitur, & qui primam illi sedem deneget, video neminem. Sponsam illam suam Deus ipsius in hoc mundo peregrinus secum duxit, donec ad ciuitatem suam cœlestem accederet, vbi cum illa requiesceret, nec vult illam collocare, vt inter infideles quiescat, qui deprauatum habent intellectum vbi ipsa hostium eligeret: *Tenebris habentes obsecratum intellectum* (ait Apostolus) *inueniunt à viso Deo per ignorantiam qua est illi propter cœcitate cordis ipsorum. Excœcavit Deus huius seculi mentes infidelium, vt non fulgeat illis illuminatio Euangelij gloriæ Christi.* Illi parate locum voluit apud infideles vbi securum videatur habitura hospitium. Meliori namque ratione humanius fideles, quæ Veritas à infidelibus, debent excipere veritatem. Veritas enim ecce qualiter eam excipiant. Omnes suffragantur: formosa est à longè spectata, & primam capit, meretur cathedram: nihilominus illam nemo in domum vult recipere. Tu videris an in aliqua domo

Isa. 59. 14
1.
Historia de vxore Leuita propomitur.

D. AMBR.
II.
Veritas encomiū.
Eph. 4. 17.
2. Cor. 4. 4
III.